Amb bicicleta pel Canal d'Urgell

Tal i com estava previst, el divendres per la nit vam anar acudint tots al punt de reunió, una boira força espessa va fer una mica la guitza mentre ens hi atansàvem , però tothom va arribar sense novetat a la cita de les Borges Blanques. Cal destacar l'absència d'en Carles i l'Asun, forçada per una recent operació, els vàrem trobar a faltar molt i les nostres emissores restaven estranyament silencioses sense la "salsseta" que hi posa en Carles.

Dissabte pel matí, malgrat que no havien confirmat la seva assistència i per tal de quedar-nos tranquils vam trucar per telèfon al Pep i la Jose, MEGA SORPRESA, QUASI ENS SORTIM !!!! Estem embarassats i pels vols de Setembre l'ACA serà una festa, tindrem els dos primers socis nascuts dins del club. De tot cor, moltissimesssssssssssss felicitats.

Un cop estacionats al paratge de la Font Vella (Borges Blanques) i una mica mes tard del previst, vam engegar la "pedalada" que durant divuit quilometres de ruta circular ens va portar tot resseguint el Canal D'Urgell i la IVª sèquia principal a gaudir d'una llarga i bonica passejada.

La ruta

Tot i que la ruta es molt tranquil·la i pot ser realitzada per tothom, ja que el fet de seguir el curs del canal fa que pràcticament no hi hagi desnivell, cal tenir especial cura sobretot si porteu nens, a l'hora de travessar les carreteres, ja que caldrà fer-ho cinc vegades, son transitades i els cotxes circulen a força velocitat. El temps invertit per nosaltres en fer tot el circuit, va ser de 3 hores (dues de efectives).

Situats a la Font Vella, ens caldrà fer un centenar i escaig de metres per travessar un petit pont de pedra (davant el salt d'aigua d'un molí) que ens permet situar-nos al camí de servei de la sèquia, en aquest tram, remuntarem la sèquia fins on es troba amb el canal d'Urgell, aquí travessarem la carretera, trencarem a l'esquerra i sempre per la dreta del canal al cap de pots metres travessarem de nou la carretera, just davant d'on hi ha un cartell indicador del canal.
A partir d'aquest punt el paratge s'anomena el parc de la Banqueta, fent referència al talús de terra compactada de la rasa de construcció del canal que ens acompanya.

Arribem a l'indret anomenat del Nou Salts, segurament un dels trams mes bonics de la passejada, aquí el canal salva un desnivell d'uns 22 mts. Fent servir aquests nou salts.
Continuem sempre per la dreta del canal fins arribar al pont de ferro, ja a les envistes de Juneda, en aquest punt la pista surt a un carretera local asfaltada i poc transitada que resseguirem durant uns metres, ja que nosaltres seguirem el curs del canal fins arribar a Juneda.
Arribats a la població i en un curt recorregut pels seus carrers ens dirigirem cap a l'estació de trens, un cop allí farem un tros de descens que ens permetrà travessar la via per sota, al cap de pocs metres travessarem la carretera Lleida - Tarragona i continuarem per la pista que tenim davant fins a trobar de nou el canal. En aquest punt trobarem també una de les antigues casetes dels canalers, "Caseta d'en Tei".
Ara girem a l'esquerra i sempre per la riba dreta del canal (l'aigua quedarà a la nostra dreta, ja que ara remuntem el curs) ens dirigirem cap a les Borges Blanques, travessarem el pont de la nova variant per sota i donarem un altre cop a la carretera Lleida - Tarragona, just davant tenim una farinera que encara avui pot fer servir un salt d'aigua per tal de generar energia per funcionar.
Continuem al costat del canal, trobem un petit tram de pujada i després d'una recta arribarem a creuar la carretera de Borges a Mollerussa, just a l'esquerra ens quedarà el pas a nivell. En aquest punt, el camí que fins ara seguíem quedarà tallat, per això creuarem el canal i seguirem uns metres fins creuar la via del tren, recuperem de nou el camí del canal i seguim de nou el canal fins arribar al cap de poc al nostre punt d'inici.

Satisfets d'haver completat la volta, vam restar al mateix lloc per tal de dinar. Ja a la tarda després del cafè reglamentari i de carregar les bicicletes, ens vam posar en marxa cap al següent punt, Vallbona de les Monges, on vàrem pernoctar.

Diumenge pel matí aprofitant que la visita al monestir no era fins les dotze, vam fer una mica "el mandra", això si,

abans de la visita vàrem passar per la cooperativa on ens vam firar amb oli, vi, vermut, etc. Productes tots ells d'excel·lent qualitat.

El Monestir de Vallbona

El monestir de Santa Maria de Vallbona és el cenobi cistercenc femení més important de Catalunya. Té els seus inicis en unes agrupacions mixtes d'ermitans, que després es converteixen en cenobites, organitzat en forma de comunitat doble, els quals viuen sota el bàcul pastoral del seu fundador, Ramon de Vallbona, i observen la Regla de sant Benet. La primera notícia documentada data de l'any 1153. Al 1175 els homes es traslladen al Montsant i la comunitat, llavors exclusivament femenina s'incorpora a l'Orde del Cister i té per abadessa Òria Ramírez, vinguda del monestir de Tulebras (Navarra). Alfons I el Cast i la reina Sança, durant unes setmanes, estableixen la cort itinerant a Vallbona per tal d'impulsar-ne la nova fundació. També els reis Jaume el Conqueridor i Alfons el Savi, amb llurs mullers i corts s'hostatgen repetidament a Vallbona, i és motiu d'inspiració dels trobadors de l'època. Des del segle XIII, Vallbona té escola monacal, on rebien formació noies pertanyents a la noblesa. A dins d'aquesta escola hi havia l'scriptorium, on un grup de monges es dedicaven a copiar i ornamentar els còdexs. A les seves aules es conreava la gramàtica, la litúrgia, la cal·ligrafia, la miniatura, la música i el teixit i brodat.
El monestir originàriament era d'estil romànic, però més tard s'hi van fer obres d'estil gòtic. L'església es romànica, de planta de creu llatina, però amb àbsides rectangulars. La decoració en els arcs i capitells es van fer seguint les normes cistercenques de Sant Bernat de Claravall.
El temple té una longitud de 48 metres i una amplada de 28 metres. Els arc de volta marquen la transició del romànic al gòtic i van ser construïdes en el segle XIII. Més endavant es van obrir els finestrals gòtics que donen a la plaça exterior. L'exterior del temple es llis, amb murs coronats amb una cornisa de mènsules. La façana que mira a la plaça que va ser un antic cementiri monacal, té dues portes. Una s'obre davant de la capella dedicada a Sant Bernat . L'altra, una porta romànica, està tapiada i cobreix un antic i enigmàtic sepulcre.

El claustre es de planta trapezoïdal , té l'ala més antiga a la part meridional, la qual es d'estil romànic del segle XII. L'ala de llevant es del segle XIII i presenta un arc de volta. L'ala septentrional és purament gòtica i correspon al segle XIV. Presenta dues gran i magnífiques arcades ogivals. L'ala de ponent, és del segle XV, imita les formes romàniques de la primera galeria. A un lateral del claustre hi ha la capella de Sant Cristòfol.
La capella principal està dedicada a Nostra Senyora del Claustre (segle XII). Aquesta imatge i patrona la podem trobar també en el Monestir de Santes Creus i a l'església de Solsona. A Solsona encara es pot veure amb els seus trets i colors de verge negra. Les verges negres estan molt relacionades, per altra banda, amb sant Bernat de Claravall, fundador de l'orde del Cister i els seus monestirs a tota Europa. En aquells temps es coneixia el seu autèntic simbolisme, i els simbolisme dels colors que les acompanyen: el negre, el vermell, el blanc, el blau i el daurat. Tots ells, segons ens diuen els estudiosos formen part de les diverses etapes del camí iniciàtic cristià basats en determinats criteris cabalístics. Podem documentar-nos sobre aquesta tema en els llibres escrits per Jacques Huynen (Les Verges Negres), Ean Begg (Les Verges Negres i el gran misteri templer) i Jean Hani (La verge negra i el misteri de Maria).

La sala capitular és gòtica, del segle XIV, presenta una bella portada amb rosasses trilobulades i calades. Els arcs de volta creuen les seves arestes mitjançant claus de volta amb decoracions arabesques.
En el monestir hi trobem diverses tombes i sarcòfags de nobles catalans i catalanes. Hi ha la tomba dels Senyors de Guimerà. Al costat de l'altar hi ha el sarcòfag de la reina Violant d'Hongria, segona esposa del rei Jaume I el Conqueridor que afavorí el monestir amb donacions i privilegis. Acabada la visita, vermut, dinar i cafè van precedir l'hora del sempre desagradable retorn a casa. Fins la propera!!!!!!!!!!!!!!!